

niti jen smlouvou mezi rukojmím a věřitelem toho, za koho bylo ručení převzato. Takovéto záruční ujednání mezi žalujícím společenstvem a žalovaným Heřmanem G-em nebylo prokázáno. Pouhý podpis na směnce, nebylo-li vedle toho zvláštní úmluvy o převzetí obecnoprávního rukojemství, může založiti zase jen rukojemství směnečné a nelze mu přiřkládati význam záručního prohlášení ve smyslu § 1346 obč. zák., ať již účel směnký byl jakýkoliv, tedy i když směnka byla směnkou krycí, neboť podpisem směnký přejímá podepsavší jen závazek ze směnký, jehož rozsah a trvání řídí se předpisy směnečného řádu. Jest to závazek abstraktní, jenž sleduje osud směnký a s obecnoprávním rukojemstvím, pokud i toto nebylo zvláště ujednáno, nemá nic společného. Jde o závazky podstatně různého druhu, takže z podpisu směnký nelze ještě dovozovati, že rukojmí chtěl podstoupiti také závazek obecnoprávní. Jest lhostejno, že se za účelem krytí odevzdává věřiteli obvykle nevyplněný, ale dlužníkem, pokud se týče rukojmím podepsaný blanket. Tím nevychází ještě žádný závazek, ani směnečný, neboť není tu ještě směnký, ani obecnoprávní, poněvadž podepsavší, není-li jiné úmluvy, zamýšlejí ručiti právě jen směnečně, vydávajíce věřiteli směnečný blanket, aby jej podle jeho účelu vyplnil a tím směnku uvedl v život. Naprosto nelze tedy z pouhé okolnosti, že byl odevzdán nevyplněný směnečný blanket věřiteli, dovozovati obecnoprávní závazek podepsavších, jak se mylně domnívá dovolatel.

Čís. 8610.

Zásah do práv majitele firmy jejím neoprávněným užíváním třetí osobou předpokládá její použití ve věrném znění, tak, jak jest protokolována.

(Rozh. ze dne 10. ledna 1929, Rv I 711/28.)

Žalující firma »Fr. Očenášek a spol.« domáhala se proti žalovanému Františku Očenáškovu, by bylo uznáno právem, že žalovaný František Očenášek zneužil firmy žalující strany tím, že používal vzorníku a obchodních oznámení, opatřených firmou žalující strany »Fr. Očenášek a spol., umělecký závod rytecký a strojírna« s přeškrtnutým slovem »a spol.« a číslem popisným sídla společnosti s přitisknutou adresou vlastního závodu, a že jest povinen dalšího zneužívání firmy se zdržeti, a zaplatiti žalující straně náhradou škody 10.000 Kč. Procesní soud prvního stádu žalobu zamítl. Důvody: Nárok na ochranu podle čl. 27 obch. zák. předpokládá užívání firmy neoprávněné. Musí tu tedy býti používání firmy. Používání jest pojímati v nejširším slova smyslu a nelze je zajisté omezovati jen na případy firemního značení, na druhé straně jest však trvati na tom, by tu bylo konání, které kupcem bývá předsevzato z důvodu, že kupec užívá určitého kupeckého jména. Rezeslání oznámky, formy a obsahu oznámky, jak ji žalující strana před-

ložila, není však oním úkonem a nelze v něm spatřovati nic více, než že osoba pod svým občanským jménem přeložila svou působnost na místo, které v oznámení sděluje. Nedostatek vyznačení, v jakém snad dřívějším vztahu a v jakém nynějším vztahu osoba tato jest ke společnosti, v jejímž firemním znění jméno osoby jest obsaženo, nemůže vzhledem k právě uvedenému činití rozdíl, ani tehdy, jde-li o podnik v podstatě s tímž předmětem. Rozdíl mezi uvedením jména osobního a znění žalující firmy jest takový, že každému musí býti patrný, — nehledíc ani k tomu, že rozdíl ukazuje na různou formu podnikání, — v jednom případě na společnost, společnost veřejnou, v druhém případě na podnik jednotlivce. Rozdíl tento jest tak patrný, že nelze ani ukládati žalovanému zvláštní povinnost, by vyjasňoval skutečný vztah, jak o tom svrchu jest řeč, — třebaže nutno přiznati, že by vyznačení takového vztahu k větší jasnosti přispívalo. Tato okolnost však není porušením povinnosti, kterou by jsoucnost určité firmy ukládala, a nestačí na druhé straně, by v ní byl spatřován zásah do práv užívati určité firmy. Nebylo proto potřebí dalšího důkazu o popřené tvrzení strany žalované, že žalovaný asi v květnu 1927 rozeslal oznámky, jak jednu z nich předkládá, ve kteréž oznamuje, že ze žalující firmy vystoupil, nemá s ní nic společného, a uvádí nové své bydliště, a že oznámky tyto rozeslal poštou jako tiskopis asi na 120 zákazníků firmy žalující z celkového počtu asi 200 zákazníků. Z předloženého prospektu a z přednesu strany žalující jest viděti, že na původní firmu žalující strany bylo použitím razítka přičiněno jméno žalovaného s novou jeho adresou, zřejmě tím způsobem, že přetisknutý obsah má býti opravou tištěného znění. Jest samozřejmé, že za těchto podmínek o použití žalující firmy vůbec nemůže býti řeč, an způsob právě uvedený upozorňuje na rozdíly způsobem tak nápadným, že čtoucí nemůže rozdíl tento přehlédnouti. Ani předložené vzorníky neukazují na užití žalující firmy, — kdyžť na vzornících jest vůbec jen otisk svrchu uvedeného razítka obsahujícího jméno žalovaného a novou jeho adresu, pokud se týče dodatek »a spol.« a původní adresa jest modrou tužkou přeškrtnuta, jak jest tomu na prvním listě prospektu. Pro spor, v němž jde o neoprávněné užívání firmy, jest zcela bez významu, kdo měl živnostenské oprávnění, zdali výhradně žalovaný, jak tvrdí, či žalující společnost, a nerozhodno jest, co strany ve vzájemném přednesu uvádějí pro větší nebo menší svou zdatnost a uplatnění svých sil v závodě a jak vykládají dočasný pokles anebo vzestup své výroby a důvěru zákazníků. S téhož hlediska jest pro spor též nerozhodno, byly-li vzorky výhradním vlastnictvím žalovaného, nebo jen odlitky modelů v závodě vyráběných a nejsou-li tyto vzorníky žalovaného totožnými se vzorníky opatřenými žalující firmou na rubu, které žalovaný škrtáním a přerazítkováním opatřil svým jménem. O d v o l a c í s o u d napadený rozsudek potvrdil. D ů v o d y: Jde o to, zda a pokud zneužil žalovaný firmy žalobkyně a tím ji porušil v jejích právech. O zneužití firmy podle čl. 27 obch. zák. lze mluvit jen tehdy, bylo-li firmy zneužito v tom znění, v němž jest firma protokolována, neboť jen zapsaná firma jest chráněna v tom jménu, v němž jest zapsána. A tu sama odvolatelka udává, že ža-

lovaný na vzornících a oznámeních opatřených její firmou Fr. Očenášek a spol., umělecký rytecký závod a strojírna přetiskl razítkem Fr. Očenášek neb Frant. Očenášek, závod rytecký a mechanický, při čemž znění firmy žalobkyně na tiskopisech ponechal, přeškrtnuv jen barevnou tužkou slovo »a spol.« a popisné číslo závodu. Tím však, že žalovaný přeškrtl slovo »a spol.« a přeškrtl adresu firmy odvolatelky dal zřejmě na jevo, že nejde o firmu odvolatelky, a již proto nemůže býti řeči o tom, že zneužil žalovaný firmy odvolatelky podle čl. 27 obch. zák., neboť firma tak jak jest upravena, zejména na oznámce C, pro žalující protokolována není. Důsledkem toho nelze tvrditi, že žalovaný, odeslav oznámku s upravenou firmou, porušil žalobkyni v jejích právech, zejména v jejím právu firemním. Právem proto usuzuje první soud, že o užití firmy žalující žalovaným řeči býti nemůže.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Jak ze žalobní žádosti, tak i z obsahu přípravného spisu žalobkyně ze dne 10. října 1927 a posléze i z odvolání patrně, domáhá se žalobkyně ochrany proti zásahu žalovaného do jejích práv neoprávněným užíváním její firmy, tedy ochrany ve smyslu čl. 27 obch. zák. Tak, jako musí býti firmy při všech jednáních obchodníkových užívány věrně, t. j. způsobem úplně stejným, patrným pravidelně ze zápisu v obchodním rejstříku, takže každá, i sebe nepatrnější odchylka od věrného užívání firmy jest neoprávněným jejím užíváním a může zavdati podnět k řízení podle čl. 26 a 27 obch. zák., tak zase naopak předpokládá zásah do práv majitele firmy neoprávněným užíváním této firmy třetí osobou její použití ve věrném znění, tak, jak jest protokolována. Že žalovaný tímto způsobem firmy žalobkyně nepoužíval a že zejména přeměnou firmy žalobkyně na prospektu a na vzornících (přetištěním razítkem svého jména s novou adresou, pokud se týče přeškrtnutím dodatku »a spol.«) právě upozornil na rozdíly způsobem tak nápadným, že čtoucí nemůže přehlédnouti tento rozdíl, dovodily správně již nižší soudy. Jaký účel sledoval žalovaný použitím původních tiskopisů, nespadá v rámec tohoto sporu, založeného na neoprávněném užívání firmy, o němž, jak bylo právě vyloženo, nemůže býti řeči. Odvolací soud posoudil věc v podstatě správně po právní stránce a není dovolací důvod podle č. 4 § 503 c. ř. s. opodstatněn.

Čís. 8611.

Dávka z majetku nepřipadla na poživatele domu, jenž byl jeho vlastníkem v době pro vyměření rozhodné, teprve jako na poživatele domu, nýbrž byla jeho osobním dluhem.

Omezení »pokud užitky stačí« v § 512 obč. zák. týká se jen veřejných dávek, které jest vybývati z věci jsoucí v požívání, nikoliv i břemen a úroků z jistin, předcházejících poživacímu právu.

(Rozh. ze dne 10. ledna 1929, Rv I 1308/28.)